

Kaçmak yok üretim var

GALERİ x-ist'te "Hayal Meyal" başlıklı kişisel sergisini açan Ceren Oykut, çamura düşmüş binlerce hayali, asfalt ve beton katmanının altında bekleyen tohumlar gibi, gündelik hayatın mekanlarını ve dillerini kullanarak yeniden yeşertmeye çalışıyor. **s.12**

CEREN OYKUT, HAYAL-MEYAL ZAMANLARDAN SESLENİYOR:

Bir yere kaçmak yok, üretim var!

Erkan ARAZ
İstanbul

Galeri x-ist'te "Hayal Meyal" başlıklı kişisel sergisini açan Ceren Oykut, değişen kent hayatına, bütün bu sürüklenişin diretiklerine rağmen, zamanın daha az kıymetli olduğu bir mahalle düzenine ayak uydurmuş, daha yavaş bir hayat arayışında olan insanların hikayeleri ile cevap veriyor. Oykut, 30 Mart tarihine kadar açık olacak sergisinde, çamura düşmüş binlerce hayali, asfalt ve beton katmanının altında bekleyen tohumlar gibi, gündelik hayatın mekanlarını ve dillerini kullanarak yeniden yeşertmeye çalışıyor.

Geri dönüşüme mahkum, defalarca yıkılıp yeniden kurulmuş eski ve batıl bir kentle her türlü yıkım, şiddet ve otoriteyle beraber yaşamaya alışkın, yıkucu şehir sakinlerini, farklı diller kullanarak canlandıran Oykut, 'Tarlabaşı'nda yaşayan ve çözümleri kendi başına üretmeye çalışan, parayla arasına mesafe koymuş bir kurgu-karakter üzerinden bize lokal önermelerde bulunarak, alternatif bir gündelik hayatın olabirliğine işaret ediyor.

Mizah'tan vazgeçemeyen Oykut, kısaca bir "İstanbullu" nun bilinçaltını kağıda dökmeye çalışıyor. Çizimlerinde yaşam alanlarını tarifleyen Oykut, anlık kaoslara, gündelik harekete büyüteç tutuyor; hayal meyal anlardan uyanıp, not alıyor.

Tarlabaşı dediğimiz yer herhalde merkezi bu serginin. Buraya dair sanat gündemli işler çok yapıldı? Bu semtin, diğer yerlerden ayrıcalığını öğrenebilir miyiz? Neden burası?

HEPSİYLE İLGİLİ ORTAK BİR NOKTA

SERGININ İsmi 'Hayal-Meyal' ama herşey de 'ayan-beyan' ortada! Bu ismi tercih ederek neyi çağırıştırmak istediniz?

Bu serginin ismini çok düşündüm. Evet, bence de işler çok net kendini anlatıyor fakat, tüm bunlar bir muşlaklığın üzerine yapılmış işler. Yani, geçmişten benim çocukluğumun geçtiği İstanbulla bağlantımın kesilmişliği ve bundan sonra olacakları kestirememem... Kendimi burada nerede konumlandıracağımla ilgili sorular vardı. Aynı zamanda da bir sürü insanın hayali var. Bunlar yıkılıyor. İşte kafanızda kalanlar, anılar, kurduğunuz hayaller... Bütün bu belirsizlikler, içinde yaşadığımız için tarif etmekte güçlük çektiğimiz her durum benim için görşelleşti, ama kelimelere dökülemedi. Bütün bunların hepsini tek bir kelime nasıl anlatabilirim. Sergi başlığı benim için önemlidir çünkü. 'Hayal-Meyal' en son hepsini kapsayabilecek, hepsiyle ilgili ortak bir nokta oldu yani.

Aslında ben 'Tarlabaşı'yla ilgili bir şey yapmak istemiyordum. Şu an burada yaşadığım için, yaşadığım ortamın işlere etkisi oluyor. Ben İstanbul'un her tarafında yaşadım. İki senedir de burada yaşıyorum. Mevzu benim için şehir imgesi de değil. Yaşam alanımı anlatmayı seviyorum.

Oscar Wild'in "Sanat, sanatçıyı gizleme sanatıdır" diye bir sözü var. Sanatçıyı gizlemek ve sanatı öne çıkartmak gerekir. Bireyi değil, ortaya koyduğu fikir ve düşünce, açtığı alan yada sorduğu soru öne çıkmalıdır; kendisi değil. Bu onunla ilgili bir şey. 'Tarlabaşı' çok derin bir konu. 'Tarlabaşı İstanbul'un en önemli bölgelerinden biri. Bana kalırsa en önemli yeri. Çünkü çok kozmopolit bir yer. Gelir seviyesi düşük bir bölge. Beyoğlu'nun "öbür" tarafı. Beyoğlu'nun denize bakan tarafıyla, bu tarafı arasında her zaman çok büyük bir fark olmuş. Şu an başına gelenler de zaten çok sembolik.

Şu an ne oluyor burada?

Şu an ne olduğunu ben de anlamıyorum. Yıka yıka bitirememişler bu bölgeyi. Çünkü burası aşağıya, Haliç'e kadar inen bir çok halkın yaşadığı bir bölge. Bu kadar yoğun bir şekilde her gelir seviyesinden, Türkiye'nin her bölgesinden insanların toplaşması... Bilmiyorum belki de bunu mu istemiyorlar artık. Temizlemek istiyorlar. Burda her türlü hikayenin dönmeye başladığı bir vurgu var gibi geliyor bana. Ama bu da, bu gehrin, bu bölgenin bir gerçeği. Buranın halkını yok etmek istiyorlar.

Başka hangi yaşam alanları var sergide?

Boğaza giden otobüsler, boğazdaki eski meyhaneler... Bir sürü şey var. Benim aklımda işte lise yıllarımdan kalan yani İstanbul'da kendimi hissettiğim bir

KAÇAN İNSAN OLMAK İSTEMEMEM

TERCİH hakları olan bir birey olarak kendi rahatsızlıklarını dile getiriyorsun. Bir yanıyla hatıralar silinmiş. Görmek istediğin şeyler silinmiş ve ortaya çok maket bir durum çıkmış. Yani eğleninceye işte eğleniyor insanlar çılgınlar gibi denilen bir yerde bile eğlenmenin olmadığını ve insanların bir birlerine başka gözle baktıklarını görüyorsun. Bu rahatsızlıklar içerisinde hayat nasıl devam edecek?

Üreterek. Üretmeden olmaz. Ben bir yere kaçmak istemiyorum. Yani bütün bunlardan daralıp "kaçan", zihinsel veya fiziksel olarak bir yerlere kaçan bir insan olmak istemiyorum. Bütün bunların üstüne gidip, ben buradayım, bunlarda beni oluşturuyor aslında. Bu kadar çok insan buradan oraya savruluyorsa ben nasıl savrulmuyorum olabilirim ki? Ben de en az bunlar kadar bir sürü şeyi seçemiyordum. Özgürlüğümle ilgili büyük soru işaretlerim vardı mutlaka. Benim bunlarla yüzleşmem ve bunları aktarmam gerekiyor. Başka biriymişim gibi davranıp, sanat falan diyerek çok özel ya da bütün bu insanlardan kendimi ayırarak düşünmediğim için bütün bunlar çıkıyor

ruh hali vardı. Şimdi yine İstanbul'dayım ama kendimi hiçbir şekilde o ruh halinde hissetmiyorum. Eski tat ve o kokuyu alamıyorum. Bununla ilgili o duyguları hatırlamak, hayal-meyal kafamda kalan bütün bunlar yani...

Sergi yaşama dair bir adam, kaybettikleri-mize dair hatıralar içeriyor. Yaşamın başka türlü de olduğunu gösteriyor. Bundan sonra neler yapmak istiyorsunuz?

Bu sergide önceki sergilerimden farklı işler vardı. Bir geçiş sergisi olarak düşünüyorum bu sergiyi. En önemlisi bu. Şu an önümde uzun bir zaman var. Bir sonraki kişisel sergiyi konuşuyor isek zaman var. Şu an kafam boş. Bu yoldan biraz daha gideceğim. Çok fikir var aklımda biraz da o yüzden nereden toparlayacağım bilmiyorum.